

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Vladimíra Berana a soudkyň JUDr. Ivety Hendrychové a JUDr. Jitky Válkové ve věci

žalobce: **N. D. H.**, narozený dne „X“
státní příslušnost: Vietnamská socialistická republika
bytem „X“
zastoupený advokátem Mgr. Vratislavem Polkou
sídlem Vinohradská 22, 120 00 Praha 2

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem náměstí Hrdinů 1634/3, 140 21 Praha 4 – Nusle

o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. MV-160084-4/SO-2021 ze dne 12. října 2021,

takto:

- I. Žaloba se **zamítá**.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou se žalobce domáhá zrušení rozhodnutí žalované č. j. MV-160084-4/SO-2021 ze dne 12. 10. 2021, jímž bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „správní orgán prvního stupně“) č. j. OAM-749-17/ZR-2021 ze dne 19. 8. 2021, kterým byla podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), zrušena platnost povolení k trvalému pobytu a kterým byla žalobci podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta 30 dnů

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

od právní moci rozhodnutí, příp. ode dne propuštění z výkonu trestu odnětí svobody, k vycestování z území České republiky.

2. Dle žalobce byla v řízení před žalovanou i správním orgánem prvního stupně zvlášť závažným způsobem porušena ustanovení o řízení, a to v takové intenzitě, že je to samo o sobě způsobilé přivodit nezákonnost napadeného rozhodnutí, které je, stejně jako rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů. Správní orgán nevycházel ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu, což má za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí, které bylo vydáno v rozporu s § 3 správního řádu. Žalovaná jako odvolací orgán setrvala v nezákonném postupu, když nezákonné rozhodnutí potvrdila jako správné. Rozhodnutí správního orgánu porušuje dle názoru žalobce rovněž ust. § 68 odst. 3 správního řádu, neboť není řádně odůvodněno, zejména ve vztahu k přiměřenosti napadeného rozhodnutí. Toto pochybení implikuje rovněž porušení ve vztahu k ust. § 2 odst. 3 a odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal řádně oprávněných zájmů účastníka řízení a jím přijaté řešení neodpovídá okolnostem.
3. Žalobce uvedl, že byl na území České republiky skutečně odsouzen pro spáchání zločinu dle § 283 odst. 2 trestního zákoníku, nicméně trest odnětí svobody mu byl uložen v délce 3,5 roku, tedy v dolní hranici možné trestní sazby, což má vypovídací hodnotu zejména k míře závažnosti trestního jednání žalobce a zákonem stanovenou hranici pro aplikaci ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců přesahuje pouze o 6 měsíců. Trest vyhoštění přitom nebyl žalobci uložen, neboť to soud nepovažoval za nezbytné vzhledem k osobě žalobce a vyhodnocení míry rizika pro veřejný pořádek či bezpečnost do budoucna. Žalobce nikdy v minulosti nebyl za jinou věc trestán či trestně stíhán. Na území České republiky žije již od roku 2002, tedy od svých X let, a to se svým otcem, na kterého je velmi citově vázán. Současně má žalobce na území vážný partnerský vztah s paní N. T. A., se kterou plánuje společnou budoucnost, jako je zejména manželství a děti.
4. Tyto skutečnosti dle žalobce správní orgán prvního stupně nezohlednil a zrušil žalobci povolení k trvalému pobytu, aniž by posuzoval otázku přiměřenosti či soulad rozhodnutí s čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž jeho postup žalovaná označila za správný.
5. S poukazem na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013, a v něm citovanou judikaturu, má žalobce za to, že skutkový stav byl zjištěn nedostatečně a odůvodnění napadeného rozhodnutí odporuje § 68 odst. 3 správního řádu.
6. Podle žalobce správní orgán prvního stupně ani žalovaná nepřihlédly k tomu, že žalobce byl odsouzen k trestu odnětí svobody toliko mírně převyšujícím zákonem stanovené 3 roky jako nejnižší trest pro aplikaci užitého zákonného ustanovení, šlo o jeho první a jediné odsouzení, tedy exces z jinak řádného života, žalobce žije na území velmi dlouhou dobu, Česká republika je jeho domovem, již se nemá fakticky kam vrátit, nemá ve Vietnamu žádné zázemí a zrušení trvalého pobytu jej velmi citelně a negativně zasáhne, stejně jako i jeho další osoby, rodinné příslušníky, zejména jeho otce a přítelkyni žijící na území ČR. Návrat žalobce do Vietnamu by tak byl logicky velmi obtížný, když jeho vazby na tuto zemi jsou výrazně oslabeny. S odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 10 Azs 256/2013-39 (správně 10 Azs 256/2019-39) ze dne 22. 1. 2020 byl podle žalobce správní orgán prvního stupně povinen se zabývat otázkou přiměřenosti rozhodnutí, a protože tak nepostupoval, měla žalovaná jeho rozhodnutí jako nezákonné zrušit, nikoli v této otázce sama rozhodovat, brát tak na sebe povinnosti prvostupňového orgánu a připravit žalobce o možnost podat odvolání.

7. Ačkoli správní orgán prvního stupně věděl, že zrušením trvalého pobytu bude závažně zasaženo do soukromého života žalobce, když tento žije na území po tak dlouhou dobu se svým otcem, neučinil ničeho k tomu, aby hrozící dopady posoudil a předešel tak případnému nepřiměřenému zásahu do rodinného a soukromého života žalobce. Pokud měl správní orgán prvního stupně pochybnosti o tom, zda žalobce má na území rodinné či jiné vazby, měl se žalobcem provést účastnický výslech. Správní orgán prvního stupně vůbec nezkoumal existující vztah žalobce s otcem a přítelkyní, jeho intenzitu, ani se nevypořádal délkou pobytu účastníka na území a možností jeho návratu do země původu. V řízení nebyla učiněna ani žádná přezkoumatelná úvaha k tomu, zda závažnost protiprávního jednání, tedy intenzita narušení veřejného pořádku skutečně převáží nad zájmy samotného žalobce a jeho blízkých žijících na území České republiky. Zájem otce a přítelkyně žalobce se přitom správní orgán prvního stupně nezabýval vůbec. S ohledem na absenci jakéhokoli odůvodnění v rozhodnutí správního orgánu prvního stupně je dle žalobce zcela nedostatečná snaha žalované toto pochybení napravit konstatováním, že vztah žalobce k jeho otci nemůže odůvodnit nepřiměřenost rozhodnutí, když je žalobce již dospělý. Žalovaná se pak vůbec nezabývala námitkou žalobce, že rozhodnutí bude mít nepřiměřený dopad také do soukromého života jemu osob blízkých, otce a přítelkyně, což samo o sobě je důvodem nezákonnosti rozhodnutí, přičemž odkázal na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Azs 87/2017-28 (správně 4 Azs 87/2017-28) ze dne 8. 6. 2017 a č. j. 6 Azs 422/2017-29 ze dne 14. 3. 2018.
8. V řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle ust. § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je dle žalobce správní orgán povinen se zabývat vedle naplnění vnitrostátním právem stanovených kritérií kumulativně také posouzením toho, zda cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Z odůvodnění rozhodnutí přitom musí být zřejmé, jakými úvahami se při hodnocení závažnosti protiprávních jednání cizince správní orgán řídil a z jakého důvodu uzavřel, že cizinec ohrožuje veřejný pořádek, přičemž nepostačí pouhý odkaz na pravomocný rozsudek soudu České republiky, kterým byl cizinci za spáchání úmyslného trestného činu uložen nepodmíněný trest odnětí svobody v délce přesahující 3 roky. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 3. 2020.
9. Ačkoli se správní orgány mírou ohrožení veřejného pořádku zabývaly, když zdůraznily především typovou závažnost drogové kriminality, najisto však měly vzít v úvahu též další okolnosti případu, přičemž ohrožení veřejného pořádku je třeba dle žalobce posuzovat především ve vztahu k aktuální situaci a do budoucna. V tomto směru žalobce odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. Azs 73/2011-146 (správně 5 As 73/2011-146) ze dne 18. 4. 2013. Žalobce přitom byl trestán pouze jednou a jde tak zjevně o exces z jeho jinak řádného života, v rámci samotného trestního řízení spolupracoval, k činu se doznal a svého jednání litoval. Ve výkonu trestu se chová řádně, což si však správní orgán prvního stupně nijak neověřil. Podle žalobce není dán žádný důkaz pro závěr, že bude veřejný pořádek porušovat do budoucna, a nepředstavuje aktuálně důvodnou hrozbu do budoucna pro veřejný pořádek závažným způsobem. Podle žalobce ani samotné spáchání trestného činu nelze podřadit pod pojem závažné narušení veřejného pořádku a v tomto směru odkázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 51/2009-68 ze dne 9. 10. 2009, včetně v něm citovaných rozhodnutí Evropského soudního dvora. Žalobce nejen, že nenarušoval veřejný pořádek v minulosti, ale zcela jistě nelze důvodně očekávat nebo se obávat, že by měl narušit veřejný pořádek v budoucnu. Správní orgán přitom žádným způsobem nehodnotí nebezpečnost jednání žalobce, jeho zavinění ve vztahu k takovému

jednání a možnost opakování závadného jednání v budoucnu a neprovádí individualizaci správního rozhodnutí na jednání a osobu žalobce. Podle žalobce správní orgán nejen že vyšel z nedostatečně zjištěného stavu věci, ale rovněž tak postupoval v rozporu se závěry Nejvyššího správního soudu, stejně jako soudů evropských a navíc své rozhodnutí nedostatečně odůvodnil. Rozhodnutí v rozporu s tím, jak je pojem veřejného pořádku právě v kontextu tzv. cizineckého práva adekvátně definován ve Směrnici Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států a návazně judikaturou Evropského soudního dvora.

10. Žalobce považuje napadené rozhodnutí za nezákonné, nepřezkoumatelné a nepřiměřené, porušující čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod a vydané v rozporu přímo použitelného čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES. Navrhl, aby soud napadené rozhodnutí, jakož i rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušil a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.
11. Žalovaná se k žalobě vyjádřila s tím, že s poukazem na spisový materiál a své rozhodnutí námitky žalobce odmítá. Má za to, že v napadeném rozhodnutí jsou přezkoumatelným způsobem popsány důvody, pro které byl žalobci, který byl na území odsouzen za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému k trestu odnětí svobody přesahující 3 roky, zrušen trvalý pobyt na území, přičemž poukázala na § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců.
12. Dále uvedla, že v daném případě bylo současně posuzováno, zda rozhodnutí bude přiměřené z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce a ve svém rozhodnutí se, stejně jako správní orgán prvního stupně, dostatečně vypořádala i s jeho přiměřeností ve smyslu čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, přičemž posuzovat přiměřenost ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců není v tomto případě zákonem výslovně stanoveno.
13. Vzhledem ke zjištěné rodinné situaci žalobce, žalovaná dospěla k závěru, že napadené rozhodnutí nezpůsobí nepřiměřený zásah do jeho života. Žalobce sám v průběhu řízení správnímu orgánu sám nesdělil žádné skutečnosti k jeho aktuálním osobním poměrům, ačkoliv mu bylo z oznámení o zahájení řízení známo, že může v řízení uplatňovat svá práva a oprávněné zájmy. Rodinná a osobní situace žalobce tak byla posouzena na základě skutečností, které správní orgán v řízení sám zjistil. Ani v podaném odvolání přitom žalobce nijak nekonkretizoval, jaké závažné negativní dopady do jeho života napadené rozhodnutí způsobí a jaké konkrétní dopady způsobí do života mu blízkých osob. To ostatně nekonkretizuje ani v podané žalobě.
14. Žalovaná nepochybuje o tom, že určitý dopad do života žalobce napadené rozhodnutí může způsobit, nejedná se ale o zásah zjevně nepřiměřený, a to i v porovnání s trestnou činností, které se na území dopustil (drogová kriminalita). Odvolatel je již dospělý a na území, jak uvádí, má otce a přítelkyni. Ani k jedné z těchto osob žádné podrobnější informace nesdělil (informace o jejich vztahu a o důvodech jejich vzájemné závislosti, pokud existuje, plány do budoucna, apod.).
15. Napadeným rozhodnutím žalobce pozbyl možnost pobývat na území na základě nejvyššího pobytového oprávnění a využívat tak výhod tohoto pobytu. Není mu ale znemožněno, aby za podmínek stanovených zákonem v budoucnu požádal o nižší pobytové oprávnění.

16. Dle žalované měl mít žalobce na mysli, že svojí trestnou činností svůj další pobyt na území vážně ohrožuje a vystavuje se tak riziku jeho zrušení.
17. Žalovaná navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
18. Žalobce se na výzvu soudu ze dne 14. 2. 2022, aby sdělil, zda souhlasí, aby bylo rozhodnuto bez jednání, ve stanovené lhůtě nevyjádřil, žalovaná projevila souhlas s rozhodnutím bez jednání již ve vyjádření k žalobě. Soud proto postupoval dle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.) a rozhodl bez jednání.
19. Z obsahu správního spisu vyplývá:
20. Dne 15. 3. 2021 správní orgán prvního stupně zahájil správní řízení se žalobcem ve věci zrušení povolení trvalého pobytu občana třetího státu podle § 77 odst. 2 písm. f) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že žalobce byl pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce do 3 let včetně, přičemž oznámení o zahájení správního řízení bylo žalobci doručeno 18. 3. 2021.
21. Správní orgán prvního stupně v rámci šetření pořídil opis z evidence rejstříku trestů pro žalobce, zjišťoval příbuzenské vazby žalobce v České republice, vyžádal rozsudek Okresního soudu v Teplicích sp. zn. 5 T 82/2020 ze dne 28. 1. 2021 a vyžádal přehled realizovaných návštěv žalobce ve věznici, popř. spojení s rodinou např. prostřednictvím SKYPE.
22. Vyrozměním ze dne 8. 4. 2021, které bylo žalobci doručeno 13. 4. 2021, správní orgán prvního stupně vyrozuměl žalobce o právech účastníka a vyzval jej k vyjádření.
23. Dne 2. 6. 2021 správní orgán prvního stupně oznámil žalobci rozšíření správního řízení o řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu občana třetího státu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců z důvodu pravomocného odsouzení cizince soudem České republiky k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky, přičemž oznámení bylo žalobci doručeno 8. 6. 2021.
24. Dne 16. 6. 2021 správní orgán prvního stupně vyzval žalobce k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí, čehož žalobce, resp. jeho zástupce, využil dne 29. 6. 2021 s tím, že písemně vyjádření zašle do 15 dnů, což však neučinil.
25. Správní orgán prvního stupně rozhodnutím č. j. OAM-749-17/ZR-2021 ze dne 19. 8. 2021 rozhodl o zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců a podle § 77 odst. 3 zákona o pobytu cizinců stanovil žalobci lhůtu k vycestování z území 30 dnů od právní moci rozhodnutí a udělil žalobci výjezdní příkaz s platností na 30 dnů od právní moci rozhodnutí, případně na 30 dnů od propuštění z výkonu trestu odnětí svobody.
26. Proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně podal žalobce odvolání, v němž mimo jiné namítal, že jde o první odsouzení žalobce, jde o zjevný exces z jinak řádného života žalobce, žalobce v rámci samotného trestního řízení spolupracoval, k činu se doznal, svého jednání litoval, ve výkonu trestu se chová řádně, na území České republiky žije od roku 2002 od svých 14 let, a to se svým otcem N. D. B., který stále žije na území České republiky a žalobce je na něj citově velmi vázán, dále má žalobce na území republiky přítelkyni paní N. T. A., se kterou má intenzivní citový vztah a plánují společnou budoucnost.
27. Následně žalovaná vydala napadené rozhodnutí.

28. Soud po přezkoumání napadeného rozhodnutí dospěl k následujícím závěrům:
29. Podle § 2 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“) *správní orgán šetří práva nabytá v dobré víře, jakož i oprávněné zájmy osob, jichž se činnost správního orgánu v jednotlivém případě dotýká (dále jen "dotčené osoby"), a může zasahovat do těchto práv jen za podmínek stanovených zákonem a v nezbytném rozsahu.*
30. Podle § 2 odst. 4 správního řádu *správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu, jakož i na to, aby při rozhodování skutkově shodných nebo podobných případů nevznikaly nedůvodné rozdíly.*
31. Podle § 3 správního řádu *nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v § 2.*
32. Podle § 68 odst. 3 správního řádu *v odůvodnění se uvedou důvody výroku nebo výroků rozhodnutí, podklady pro jeho vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů, a informace o tom, jak se správní orgán vypořádal s návrhy a námitkami účastníků a s jejich vyjádřením k podkladům rozhodnutí. V případě, že podkladem rozhodnutí jsou písemnosti a záznamy, které jsou za podmínek v § 17 odst. 3 uchovávány odděleně mimo spis, v odůvodnění rozhodnutí se na tyto podklady odkáže takovým způsobem, aby nebyl zmařen účel jejich utajení; není-li to možné, uvedou se v odůvodnění rozhodnutí pouze v obecné rovině skutečnosti, které z těchto podkladů vyplývají.*
33. Z obsahu správního spisu je zřejmé, že v řízení byly z iniciativy správních orgánů získávány poklady pro rozhodnutí, z odůvodnění správního orgánu prvního stupně i žalované je zřejmé, z jakých důvodů a na základě jakých podkladů bylo rozhodnuto, jakými úvahami se řídily a jak se vypořádaly s námitkami žalobce. V obecné rovině proto soud námitku žalobce, že rozhodnutí žalované i správního orgánu prvního stupně jsou nepřezkoumatelná a správní orgány nedostály svým povinností, opodstatněnou neshledal.
34. Následně se soud zabýval námitkami žalobce týkajícími se věcné správnosti napadeného rozhodnutí žalované.
35. Podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) *ministerstvo zruší platnost povolení k trvalému pobytu, jestliže byl cizinec pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v délce přesahující 3 roky anebo byl cizinec opakovaně pravomocně odsouzen soudem České republiky za spáchání úmyslného trestného činu k nepodmíněnému trestu odnětí svobody.*
36. V daném případě byla platnost povolení k trvalému pobytu žalobci zrušena proto, že žalobce byl pravomocně rozsudkem Okresního soudu v Teplicích č. j. 5 T 82/2020 ze dne 28. 1. 2021 odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody v trvání 3,5 roku pro zločin nedovolené výroby a jiné nakládání s omamnými a psychotropními látkami a s jedy podle § 283 odst. 1, 2 písm. c) trestního zákoníku, čímž dle žalované, i správního orgánu prvního stupně, byly splněny předpoklady pro zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobci ve smyslu § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců. Žalobce v zásadě tuto skutečnost nezpochybňuje, toliko namítá, že nesprávně byla posouzena míra ohrožení veřejného pořádku a přiměřenost dopadů rozhodnutí.
37. Podle čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES *členské státy mohou stanovit, že dlouhodobě pobývajícím rezident nemá nadále nárok na právní postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta,*

ohrožuje-li vzhledem k závažnosti protiprávního jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, avšak uvedené ohrožení není důvodem k vyhoštění ve smyslu článku 12.

38. Žalobci je třeba přisvědčit potud, že v řízení o zrušení platnosti cizincova povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců je třeba zabývat se vedle naplnění vnitrostátním právem stanovených kritérií kumulativně také posouzením toho, zda cizinec ohrožuje vzhledem k závažnosti protiprávních jednání, kterých se dopustil, veřejný pořádek, a to dle čl. 9 odst. 3 směrnice Rady 2003/109/ES ze dne 25. listopadu 2003 o právním postavení státních příslušníků třetích zemí, kteří jsou dlouhodobě pobývajícími rezidenty (dále jen směrnice „2003/109/ES“), který má přímý účinek (srov. žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 7. 2020), a to bez ohledu na to, zda bylo rozhodnuto o přiznání postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta cizinci podle § 83 zákona o pobytu cizinců s ohledem na provázanost tohoto institutu s institutem povolení k trvalému pobytu (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 9 Azs 95/2016-29 ze dne 15. 6. 2016).
39. Na rozdíl od žalobce však má soud za to, že povinnosti posoudit ohrožení veřejného pořádku žalovaná dostála.
40. Žalovaná vzala v úvahu, že jednání žalobce spočívající v trestné činnosti na úseku tvrdých drog, za něž byl pravomocně odsouzen k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, je hodnoceno jako vysoce společensky škodlivé a narušující zájmy celé společnosti, že se jednání žalobce dopustil opakovaně a to v poměrně nedávné době, minimálně od 20. 3. 2020 do 29. 6. 2020, když v prodejním stánku ve čtyřech prokázaných případech prodal jiné osobě drogu pervitin, jednalo se o vědomé opakované závažné jednání, a to ve značném rozsahu, je dostatečně závažným a aktuálním, neboť od protiprávního jednání neuplynula dostatečně dlouhá doba a žalobce je doposud ve výkonu trestu odnětí svobody. Žalovaná tedy při hodnocení ohrožení veřejného pořádku neodkázala toliko na pravomocný rozsudek odsuzující žalobce k nepodmíněnému trestu odnětí svobody, ale zohlednila konkrétní okolnosti případu ve vztahu ke konkrétnímu jednání žalobce, za něž byl odsouzen, přičemž takový postup shledává soud přípustným (srov. žalobcem odkazovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 7. 2020, usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 2764/20 ze dne 20. 10. 2020, rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 4 Azs 284/2021-33 ze dne 16. 11. 2021). S ohledem na shora uvedené okolnosti se přitom soud se závěrem žalované o ohrožení veřejného pořádku ztotožňuje, zejm. s ohledem na typovou závažnost a rozsah trestné činnosti žalobce a uplynutí relativně krátké doby od jejího spáchání. Na tomto závěru nic nemění skutečnost, že žalobci uložený trest odnětí svobody přesahuje hranici uvedenou v § 77 odst. 1 písm. h) o pobytu cizinců pouze o 6 měsíců a že žalobci nebyl uložen trest vyhoštění, neboť rozhodnutí o výši a druhu trestu je výsledkem závěru soudu v trestním řízení o přiměřenosti uložené sankce v rámci zákonného rozpětí a samo o sobě zpravidla neimplikuje závěr o nízké společenské škodlivosti jednání odsouzeného.
41. Soud nepřehlédl, že žalovaná explicitně nevypořádala v napadeném rozhodnutí námitky žalobce uplatněné v odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, že jde o první odsouzení žalobce, jde o zjevný excés z jinak řádného života žalobce, žalobce v rámci samotného trestního řízení spolupracoval, k činu se doznal, svého jednání litoval a ve výkonu trestu se chová řádně. V situaci, kdy žalobce tyto námitky v řízení před správním orgánem prvního stupně neuplatnil, z podkladů pro rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se nepodávaly, s výjimkou ojedinělosti odsouzení žalobce, která byla zřejmá z opisu rejstříku trestů, a žalovaná k nim tedy nemohla přihlížet (§ 82 odst. 4 správního řádu), má

soud za to, že dostatečným vypořádáním těchto námitek bylo jejich implicitní odmítnutí žalovanou přijetím závěru, že k ohrožení veřejného pořádku došlo. V této souvislosti vzal soud v úvahu i to, že uvedené námitky ničeho nemění na závažnosti jednání žalobce, za nějž byl odsouzen, a samy o sobě nejsou dostatečnou zárukou pro závěr, že žalobce své chování změnil, především proto, že se v podstatě týkají postupu žalobce v rámci trestního řízení, který nemusí být (vždy a jen) důsledkem změny chování žalobce, nejedná se o skutečnosti nijak výjimečné (neběžné), které by bez dalšího odůvodňovaly závěr o změně chování žalobce, a nenastaly v době, kdy by žalobce byl mimo pozornost orgánů veřejné moci. Jinak řečeno, žalobcem tvrzená projevená snaha o nápravu není ve srovnání se závažností jednání, jehož se dopustil a za nějž byl odsouzen, natolik významná, aby negovala závěr o ohrožení veřejného pořádku.

42. S ohledem na shora uvedené považuje odvolací soud závěr žalované o ohrožení veřejného pořádku za správný a čl. 9 odst. 3 směrnice 2003/109/ES rozhodnutí o zrušení platnosti k trvalému pobytu žalobce nebrání.
43. Vzhledem k tomu, že žalobce není občanem Evropské unie ani rodinným příslušníkem občana Evropské unie, dovolává se žalobce nedůvodně aplikace směrnice Evropského Parlamentu a Rady 2004/38/ES o právu občanů Unie a jejich rodinných příslušníků svobodně se pohybovat a pobývat na území členských států, neboť tato směrnice se na případ žalobce nevztahuje. Obdobně považuje soud za nepřiléhavý odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 73/2011-146 ze dne 18. 4. 2013 a na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 51/2009-68 ze dne 9. 10. 2009, včetně v něm citovaných rozhodnutí Evropského soudního dvora, jelikož se tato rozhodnutí vztahují k otázkám trvalého pobytu občana Evropské unie, resp. rodinného příslušníka občana Evropské unie, což žalobce není.
44. Podle § 174a odst. 1 zákona o pobytu cizinců *při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku pobytu cizince na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, ke státu jeho posledního trvalého bydliště. Účastník řízení je povinen v rámci řízení poskytnout ministerstvu veškeré relevantní informace potřebné k posouzení přiměřenosti vydaného rozhodnutí.*
45. Podle § 174a odst. 3 zákona o pobytu cizinců *přiměřenost dopadů rozhodnutí podle tohoto zákona správní orgán posuzuje pouze v případech, kdy to tento zákon výslovně stanoví.*
46. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále též jen „EÚLP“) *každý má právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydli a korespondence.*
47. Podle čl. 8 odst. 2 EÚLP *státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.*
48. Byť při zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu podle § 77 odst. 1 písm. h) zákona o pobytu cizinců zákon výslovně nestanoví povinnost zkoumat přiměřenost dopadů rozhodnutí, vzneseli-li žadatel námitku nepřiměřenosti, vyplývá tato povinnost z čl. 8 EÚLP, přičemž rozsah posuzování se odvíjí především od tvrzení žadatele (srov. žalobcem odkazované rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Azs 144/2020-33 ze dne 23. 7.

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

2020 č. j. 10 Azs 256/2019-39 ze dne 22. 1. 2020, č. j. 4 Azs 87/2017-28 ze dne 8. 6. 2017 a č. j. 6 Azs 422/2017-29 ze dne 14. 3. 2018).

49. V daném případě žalobce v řízení námitku nepřiměřenosti vznesl, nicméně až v odvolacím řízení před žalovanou a v poměrně obecné rovině, když namítal že žije na území České republiky velmi dlouhou dobu, Česká republika je jeho domovem, již se nemá fakticky kam vrátit, nemá ve Vietnamu žádné zázemí a zrušení trvalého pobytu jej velmi citelně a negativně zasáhne, stejně jako i jeho další osoby, rodinné příslušníky, na něž má žalobce intenzivní vazbu, zejména jeho otce, se kterým žije od svého příjezdu do České republiky a je na něm citově zcela závislý, a přítelkyni žijící na území České republiky. Návrat žalobce do Vietnamu by tak byl logicky velmi obtížný, když jeho vazby na tuto zemi jsou výrazně oslabeny.
50. Žalovaná na námitku žalobce reagovala, vypořádala ji v rozsahu odpovídajícím tvrzení žalobce a důvodnou ji neshledala v zásadě s ohledem na předpokládanou schopnost žalobce se o sebe postarat, možnost využití jiné formy (než dosavadní) kontaktů a soužití žalobce a jeho přítelkyně, absenci (již v rovině tvrzení) závislosti žalobce na péči jeho otce, či závislosti otce na péči žalobce, se zohledněním zjištěného (ze sdělení Věznice Bělušice a Vazební věznice Teplice) rozsahu kontaktů žalobce při pobytu ve věznici s jeho přítelkyní, resp. rodinnými příslušníky, se zohledněním absence doložení tvrzených skutečností ze strany žalobce, přičemž v úvahu vzala závažnost trestné činnosti žalobce.
51. S hodnocením žalované se soud ztotožňuje, neboť žalobcem tvrzené dopady do jeho poměrů, resp. poměrů jeho rodiny, ve srovnání se závažností trestné činnosti žalobce, jež byla důvodem ke zrušení platnosti povolení k trvalému pobytu žalobce, nepovažuje za natolik specifické, aby vedly k závěru o nepřiměřenosti dopadů napadeného rozhodnutí do poměrů žalobce či jeho rodiny.
52. Námitka žalobce, že správní orgán prvního stupně se nezabýval otázkou přiměřenosti, není důvodná, jednak proto, že správní orgán v obecné rovině otázku přiměřenosti posoudil, byť v odůvodnění svého rozhodnutí uváděl, že takovou povinnost nemá, jednak proto, že v řízení před správním orgánem prvního stupně žalobce žádné námitky týkající se přiměřenosti neuplatnil a správní orgán prvního stupně tak neměl na co reagovat. V důsledku toho není ani opodstatněná námitka žalobce, že žalovaná měla rozhodnutí správního orgánu prvního stupně zrušit pro absenci odůvodnění ve vztahu k otázce přiměřenosti.
53. Neopodstatněná je i námitka žalobce, že žalovaná se nezabývala tím, že rozhodnutí bude mít nepřiměřený dopad také do soukromého života osob žalobci blízkých, konkr. otce a přítelkyně, neboť s ohledem na míru obecnosti námitky žalobce o nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí byla tato námitka dostatečně vypořádána v rámci úvahy žalované o přiměřenosti dopadů na vztah žalobce a jeho otce a žalobce a jeho přítelkyně.
54. Námitka žalobce, že pokud měl správní orgán prvního stupně pochybnosti o tom, zda žalobce má na území rodinné či jiné vazby, měl se žalobcem provést účastnický výslech, není opodstatněná, neboť správní orgán prvního stupně nepřijal závěr o přiměřenosti dopadů rozhodnutí na základě toho, že by tvrzení žalobce v tomto směru nebyla prokázána, a neměl tak důvod k doplnění dokazování, navíc v situaci, kdy žalobce ve vztahu k přiměřenosti dopadů rozhodnutí žádné námitky neuplatnil.
55. Vzhledem k tomu, že rozsah vypořádání otázky přiměřenosti dopadů rozhodnutí žalovanou i správním orgánem prvního stupně odpovídá procesnímu postupu žalobce, který námitku vznesl až v rámci odvolání proti rozhodnutí správního orgánu prvního

Shodu s prvopisem potvrzuje Z. V.

stupně, a míře obecnosti, s jakou žalobce námitku uplatnil, neshledává soud opodstatněnou námitku žalobce, že v tomto směru byl skutkový stav zjištěn nedostatečně a odkaz žalobce na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 As 68/2012-39 ze dne 6. 8. 2013 považuje z tohoto důvodu za nepřiléhavý.

56. S ohledem na shora uvedené soud neshledal žalobu důvodnou, proto ji zamítl (§ 78 odst. 7 s. ř. s.).
57. Jelikož ve věci byla zcela úspěšná žalovaná, měla by právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Z obsahu spisu však nevyplývá, že by žalované jakékoli náklady řízení vznikly, proto soud nepřiznal právo na náhradu nákladů řízení žádnému z účastníků.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 22. března 2022

Mgr. Vladimír Beran v. r.
předseda senátu